

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 13113/2556

พนักงานอัยการจังหวัดนครนายกโจทก์ นางลอย รูปงะโจทก์ร่วม นายเชษฐัฐ กิจถาวรวัฒนา กับพวกจำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 62, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ.
มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 84, ป.อ. มาตรา 371

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 1 ขับรถจักรยานยนต์โดยมีจำเลยที่ 2 นั่งซ้อนท้ายไปยังบ้านที่เกิดเหตุพร้อมกับ ว. แล้ว
จำเลยที่ 2 เรียกชื่อเล่นของ น. ว่า ปู เมื่อผู้ตายตะโกนว่าปูไม่อยู่ ว. ใช้อาวุธปืนยิงไปที่ประตูบ้านถูก
ผู้ตายถึงแก่ความตาย จากนั้นจำเลยทั้งสองและ ว. พากันหลบหนีไป ว. ไปถอดหมวกนิรภัยและเสื้อ
ที่สวมใส่ในขณะก่อเหตุที่บ้านของจำเลยทั้งสองก่อนจะหลบหนีไป การกระทำของจำเลยทั้งสอง
บ่งชี้ว่ามีเจตนาร่วมกระทำความผิดกับ ว. จึงเป็นเหตุการณ์ร่วมกัน แต่การที่ ว. ใช้อาวุธปืนยิงไปที่
ประตูบ้าน 2 นัด หลังจากผู้ตายตะโกนบอกว่าปูไม่อยู่ กระสุนปืนถูกผู้ตายถึงแก่ความตายนั่นเป็น
การกระทำที่เล็งเห็นผลได้ว่ากระสุนปืนอาจถูกคนในบ้านถึงแก่ความตายเท่านั้น มิได้ประสงค์ต่อ
ผลโดยตรงที่จะยิงให้ถูก น. เนื่องจากมองไม่เห็นว. น. อยู่ที่ใด จึงไม่อาจลงโทษจำเลยทั้งสองในฐานะ
เป็นเหตุการณ์ร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน คงลงโทษได้ในฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น โดยบุคคลจะ
ต้องรับโทษหนักขึ้นโดยอาศัยข้อเท็จจริงใด บุคคลนั้นจะต้องได้รู้ข้อเท็จจริงนั้นตาม ป.อ. มาตรา 62
วรรคท้าย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 289 (4), 371, 83,
91 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน
พ.ศ.2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา นางลอย
มารดานางสาวซูใจ ผู้ตาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตเฉพาะข้อหาร่วมกัน
ฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชดใช้
ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 670,000 บาท จำเลยทั้งสองให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง
ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4), 371
ประกอบมาตรา 83 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และ
สิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง การกระทำ
ของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ให้ประหารชีวิตจำเลย
ทั้งสอง ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายไว้ใน
ครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 6 เดือน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง
หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและไม่มีเหตุสมควร เป็นกรรมเดียวเป็นความผิด
ต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนัก
ที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 6 เดือน ทางนำสืบของจำเลยทั้งสอง
เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละหนึ่งในสามตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบ 52 (1) ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน จำคุก

จำเลยทั้งสองตลอดชีวิต ฐานร่วมกันมีอาวุธปืน จำคุกคนละ 4 เดือน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืน จำคุกคนละ 4 เดือน เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วให้จำคุกจำเลยทั้งสองตลอดชีวิตตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) และให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงิน 620,000 บาท แก่ โจทก์ร่วม จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง และยกคำร้องของ โจทก์ร่วม โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีในส่วนแพ่ง โจทก์ร่วมไม่ฎีกาจึงยุติไปตามคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ภาค 2 คงมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยทั้งสองร่วมกัน กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า บริเวณที่เกิดเหตุเป็นที่โล่งมีแสงสว่าง จากเสาไฟฟ้าสาธารณะส่องออกจากมุมสูง เชื่อว่าเด็กชายภานุเดชมองเห็นเหตุการณ์จากช่องว่าง ตรงประตูสังกะสีได้ชัดเจน โดยยืนยันว่าคนร้ายที่ใช้อาวุธปืนยิงมาที่ประตูบ้านและหลบหนีไปกับ จำเลยทั้งสองสวมหมวกนิรภัยและใส่เสื้อแขนยาวสีดำ จำเลยทั้งสองก็รับว่าได้ไปทวงเงินจากนายนิ รัญที่หน้าบ้าน จำเลยที่ 2 เป็นคนเรียกนายนิรัญซึ่งมีชื่อเล่นว่าปู โดยอ้างว่าเมื่อมีเสียงผู้หญิงตะโกน ว่าปูไม่อยู่ จึงพากันกลับ แต่จากคำเบิกความของนายนิติพงศ์พยานจำเลยทั้งสองได้ความว่า พยาน และนายภาคภูมิได้ร่วมเดินทางไปที่บ้านของนายนิรัญด้วย และมีนายวรวัฒน์ขับรถจักรยานยนต์ดี ประคบคู่กับจำเลยทั้งสอง ไม่ทราบว่าคุ้ยอะไรกันซึ่งสอดคล้องกับคำเบิกความของเด็กชายภานุเดช และของกลางที่ร้อยตำรวจโทสุพิศยึดได้จากในบ้านของจำเลยทั้งสองคือหมวกนิรภัยและเสื้อเชิ้ต คอกลมสีฟ้ากับเสื้อแขนยาวสีดำ โดยจำเลยที่ 1 รับว่านายวรวัฒน์ได้ไปที่บ้านของจำเลยทั้งสองแล้ว ถอดหมวกกับเสื้อดังกล่าวก่อนหลบหนีไป ตามข้อความในบันทึกตรวจยึดและบัญชีของกลาง คดีอาญา ร้อยตำรวจโทสุพิศและพันตำรวจโทวรรณะจัดทำขึ้น ซึ่งจำเลยที่ 1 ลงชื่อไว้ แม้ข้อความ ดังกล่าวจะเป็นถ้อยคำที่จำเลยที่ 1 ให้ไว้ต่อร้อยตำรวจโทสุพิศผู้จับกุม และพันตำรวจโทวรรณะ พนักงานสอบสวนจะเป็นพยานบอกเล่า แต่ร้อยตำรวจโทสุพิศและพันตำรวจโทวรรณะต่างเป็น เจ้าพนักงานของรัฐไม่เคยรู้จักจำเลยทั้งสองมาก่อน และได้แจ้งสิทธิของผู้ต้องหาให้ทราบแล้ว ตามสภาพ ลักษณะ แหล่งที่มา และข้อเท็จจริงแวดล้อมของพยานเช่นว่านั้น น่าเชื่อว่าจะพิสูจน์ ความจริงได้ พยานหลักฐานดังกล่าวจึงรับฟังได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 84 วรรคท้าย และมาตรา 226/3 วรรคสอง (1) เมื่อประกอบกับคำเบิกความของเด็กชายภานุเดชซึ่งเห็นเหตุการณ์ขณะคนร้ายที่สวมหมวกนิรภัยและใส่เสื้อลักษณะเดียวกับของกลางใช้อาวุธ ปืนยิงถูกผู้ตายแล้วมีน้ำหนักรับฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 ขับรถจักรยานยนต์โดยมีจำเลยที่ 2 นั่งซ้อนท้าย ไปยังบ้านที่เกิดเหตุพร้อมกับนายวรวัฒน์แล้วจำเลยที่ 2 เรียกชื่อเล่นของนายนิรัญว่าปู เมื่อผู้ตาย ตะโกนว่าปูไม่อยู่ นายวรวัฒน์ใช้อาวุธปืนยิงไปที่ประตูบ้านถูกผู้ตายถึงแก่ความตาย จากนั้นจำเลย ทั้งสองและนายวรวัฒน์พากันหลบหนีไป นายวรวัฒน์ไปถอดหมวกนิรภัยและเสื้อที่สวมใส่ในขณะ ก่อเหตุที่บ้านของจำเลยทั้งสองก่อนจะหลบหนีไป การกระทำของจำเลยทั้งสองบ่งชี้ว่ามีเจตนาร่วม กระทำความผิดกับนายวรวัฒน์จึงเป็นตัวการร่วมกัน ส่วนสาเหตุแห่งการกระทำผิดได้ความจาก นายนิรัญว่า ก่อนเกิดเหตุจำเลยที่ 1 ฝากเงิน 2,800 บาท ให้นายวรวัฒน์นำไปมอบให้นายนิรัญเพื่อ ซื้อเมทแอมเฟตามีน แต่นายนิรัญไม่ได้ซื้อและไม่มีเงินคืนให้ เมื่อนายวรวัฒน์กับจำเลยที่ 2 ไปทวง เงินจากนายนิรัญ นายนิรัญได้ตบหน้านายวรวัฒน์ เรื่องดังกล่าวยอมทำให้จำเลยทั้งสองซึ่งได้ความ ตามคำให้การในชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 2 ตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาว่าเป็นภริยาของ จำเลยที่ 1 และนายวรวัฒน์เกิดความแค้น จึงเตรียมการไปก่อเหตุดังกล่าวขึ้น แต่การที่นายวรวัฒน์ ใช้อาวุธปืนยิงไปที่ประตูบ้าน 2 นัด หลังจากผู้ตายตะโกนบอกว่าปูไม่อยู่ กระสุนปืนถูกผู้ตายถึงแก่ ความตายนั้น เป็นการกระทำที่เล็งเห็นผลได้ว่ากระสุนปืนอาจถูกคนในบ้านถึงแก่ความตายเท่านั้น

มิได้ประสงค์ต่อผลโดยตรงที่จะยังให้ถูกนายนิรยุเนื่องจากมองไม่เห็นว่าเป็นนายนิรยุอยู่ที่ใด จึงไม่อาจลงโทษจำเลยทั้งสองในฐานะเป็นตัวการร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน คงลงโทษได้ในฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น โดยบุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นโดยอาศัยข้อเท็จจริงใดบุคคลนั้นจะต้องได้รู้ข้อเท็จจริงนั้น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 62 วรรคท้าย พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 371 ประกอบมาตรา 83 ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นจำคุกคนละ 20 ปี ฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรปรับ 90 บาท รวมเป็นจำคุกคนละ 20 ปี และปรับคนละ 90 บาท ชื่อนำสืบของจำเลยทั้งสองเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คนละหนึ่งในสาม คงจำคุกคนละ 13 ปี 4 เดือน และปรับคนละ 60 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2

องค์คณะ

พิษณุ ดำรงเกียรติวัฒนา · อภิรัตน์ ลัดพลี · ธงชัย เสนามนตรี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/13113/2556>